

Sygn. akt II C 772/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2021 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Katarzyna Sałaj – Alechno

Protokolant: Sara Ferenc

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2021 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. i D. K.

przeciwko (...) S.A z siedzibą w W.

o ustalenie i zapłatę

I. ustala, że umowa nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem (...) zawarta między stronami w dniu 27 czerwca 2008 roku jest nieważna w całości;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powodów M. K. i D. K. kwotę 27 687, 09 zł (dwadzieścia siedem tysięcy sześćset osiemdziesiąt siedem złotych dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2,53 CHF (dwa franki szwajcarskie 53/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powodów M. K. i D. K. kwotę 6 417 zł (sześć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowym odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt II C 772/20

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 czerwca 2020 roku M. K. i D. K. wnieśli o ustalenie że umowa nr (...) z dnia 27 czerwca 2008 roku o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem (...) jest nieważna i zasądzenie od (...) S.A. w W. na rzecz powodów kwoty 27 687, 09 zł oraz kwoty 2,52 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Powodowie sformułowali także żądanie ewentualne, domagając się – w razie ustalenia, że mimo abuzywności niektórych postanowień umowy sama umowa kredytu pozostaje ważna – zasądzenia na swoją rzecz kwoty 31 711,69 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 10 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty oraz ustalenie, że postanowienia umowy nr (...) z dnia 27 czerwca 2008 roku o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem (...) i regulaminu udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych – w ramach (...) P. obowiązującego w stosunku do tej umowy są bezskuteczne względem powodów w zakresie: § 10 ust. 4 umowy, § 23 ust. 2 regulaminu, §23 ust. 3 regulaminu.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia od powodów na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował

roszczenie powodów tak co do zasady, jak i co do wysokości. Zaprzeczył aby postanowienia wskazane przez powodów były postanowieniami niedozwolonymi, w tym aby pozostawały w sprzeczności z dobrymi obyczajami albo w sposób rażący naruszały interes kredytobiorców albo by umowa została dotknięta sankcją nieważności. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powodów (k. 109-138).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 czerwca 2008 roku pomiędzy pozwanym, działającym wówczas pod (...) Bank S.A. w W., a M. K. i D. K. zawarta została umowa kredytu hipotecznego dla osób fizycznych (...) waloryzowanego kursem (...) o numerze nr (...). Bank udzielił powodom kredytu w kwocie 121 680 zł, waloryzowanego w walucie (...), na okres do 10 lipca 2028 roku, przeznaczonego na zakup spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w W. oraz finansowanie składki tytułem ubezpieczenia „pakiet bezpieczna spłata” za okres pierwszych dwóch lat kredytowania. W §1 ust.3a umowy w zw. z §1 ust. 2 i 3 regulaminu wskazano, iż kwota kredytu wyrażona w złotych w dniu uruchomienia kredytu zostanie przeliczona na (...), według kursu kupna (...) z tabeli kursowej (...) Banku S.A. Strony ustaliły, iż kwota kredytu uruchomiona zostanie w sposób określony w akcie notarialnym umowy sprzedaży (§ 5 umowy), a powodowie będą spłacać kredyt wraz z oprocentowaniem w 240 miesięcznych równych ratach kapitałowo – odsetkowych (§ 1 ust. 4 i 5 umowy). Spłata rat następować miała ze wskazanego w §6 ust.3 umowy rachunku bankowego na podstawie nieodwołalnego przez czas trwania umowy udzielonego pozwanemu zlecenia dokonywania przelewu, a powodowie zobowiązali się do zapewnienia na w/w rachunku w terminie spłaty poszczególnych rat środków odpowiadających wymagalnej racie kapitału i odsetek. W §10 ust. 4 umowy postanowiono, iż raty kapitałowo – odsetkowe spłacane są w złotych, po uprzednim ich przeliczeniu według kursu sprzedaży (...) z tabeli kursowej (...) Banku S.A., obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14.50. Jako prawne zabezpieczenia kredytu wskazano przelew praw z tytułu umowy grupowego ubezpieczenia spłaty rat kredytu w zakresie poważnego zachorowania oraz pobytu w szpitalu w wyniku choroby i nieszczęśliwego wypadku oraz hipotekę na nabywanym przez powodów spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu, ubezpieczenie spłaty kredytu, przy czym warunkiem uruchomienia kredytu było m.in. ustanowienie w/w prawnych zabezpieczeń spłaty kredytu (§ 3 umowy i §7 umowy). W treści umowy w § 29 umowy wskazano, że kredytobiorcy zostali dokładnie zapoznani z warunkami udzielania kredytu złotowego waloryzowanego kursem waluty obcej i zasad jego spłaty oraz że je akceptują. Kredytobiorcy potwierdzili, iż są świadomi, że z kredytem związane jest ryzyko kursowe, w tym, że niekorzystne wahania kursu złotego wobec walut obcych mogą mieć wpływ na wzrost kosztów obsługi kredytu.

Regulamin udzielania kredytu hipotecznego dla osób fizycznych – M., będący integralną częścią umowy, stanowił iż wysokość każdej raty odsetkowej lub kapitałowo – odsetkowej kredytu waloryzowanego kursem przyjętej waluty określana jest w tej walucie, natomiast jej spłata dokonywana jest w złotych po uprzednim jej przeliczeniu według kursu sprzedaży danej waluty, określonym w tabeli kursowej (...) Banku S.A. na dzień spłaty oraz że wysokość rat wyrażona w złotych ulega comiesięcznej modyfikacji w zależności od kursu sprzedaży waluty, według tabeli kursowej (...) Banku S.A. na dzień spłaty.

Dowód: umowa kredytu z 27 czerwca 2008 roku (k.53-56), regulamin udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych (k.57-65), wniosek o udzielenie kredytu (k.132--134),harmonogram spłaty kredytu (k. 138)

Kredyt został wypłacony w dniu 4 lipca 2008 roku w kwocie 120.0000zł , którą przeliczono jako równowartość 59568,13 CHF i w kwocie 1680,01 zł, którą przeliczono jako równowartość 833,96 CHF.

Dowód: zaświadczenie (k.68-71), wniosek o wypłatę (k. 137)

Powodowie przed podpisaniem umowy rozmawiali z pracownikiem banku, który przedstawiał (...) jako walutę stabilną i zapewniał że kurs franka może wzrosnąć jedynie o kilkanaście procent. Pracownik banku zachwalał umowę i jednocześnie wskazał, że nie ma możliwości jej negocjowania, udostępnił stronom wzory wniosku kredytowego. Nie przedstawiono informacji o ryzyku kursowym w postaci symulacji wysokości spłat rat kredytu przy wzroście kursu (...). Powodowie pobieżnie zapoznawali się z podpisywanymi przez siebie dokumentami, gdyż czynność ta trwała 10 – 15 minut, nie przeanalizowali dokładnie jej treści. Małżonkowie K. byli głównie zainteresowani tym, aby uzyskać

kredyt w kwocie umożliwiającej sfinansowanie zakupu mieszkania bez konieczności zwierania umowy przez osoby trzecie jako współkredytobiorców. Nie mieli wiedzy ekonomicznej dlatego nie weryfikowali zapewnień pracownika banku, czy proponowane im warunki kredytu są korzystne i frank szwajcarski jest walutą stabilną.

Dowód: przesłuchanie powodów (k.199-201)

W okresie od 4 lipca 2008 roku do 20 kwietnia 2020 roku M. K. i D. K. uiścili na rzecz pozwanego: kwotę 124 941,23 zł i 2,52 CHF, jako kolejne raty kapitałowe kredytu, kwotę 14 227,85 tytułem rat odsetkowych, kwotę 243,36 zł – tytułem prowizji za ubezpieczenie kredyt, kwotę 3 553,48 zł – tytułem składek na ubezpieczenie nieruchomości, kwotę 6.411,18 zł – tytułem składek na ubezpieczenie (...).

Dowód: zaświadczenie (k.67, 68-71),

Pismem z dnia 27 maja 2020 r. M. K. i D. K. wezwali (...) S.A. w W. do zapłaty kwoty 149 367,10 zł oraz 2,52 CHF powołując się na nieważność umowy.

Dowód: wezwanie (k.80), potwierdzenie nadania (k.82), potwierdzenie odbioru (k.83)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Bezwzględna nieważność umowy kredytu Sąd uwzględni z urzędu. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdzie zarówno art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz art. 385¹ k.c. (w zw. art. 58 § 1 k.c. i art. 58 § 2 k.c.), który powinien być interpretowany w zgodzie z dyrektywą, umożliwiając sankcję nieważności całej umowy. Nie ulega wątpliwości, że powodowie zawierając umowy kredytu występowali w roli konsumenta w rozumieniu art. 2 lit. b dyrektywy Rady 93/13/EWG oraz art. 221 k.c. Zawarli bowiem obie umowę kredytu w celu zdobycia środków na zakup mieszkania a nie w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą czy zawodową. Rozważając zatem kwestie wynikające z ważności bądź nieważności umów kredytu należy uwzględnić szczególną ochronę konsumenta wynikającą z prawa UE oraz polskiego.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG, Państwa Członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków. Według art. 2 a) wskazanej dyrektywy, do celów dyrektywy „nieuczciwe warunki” oznaczają warunki umowne zdefiniowane w art. 3, który z kolei w ust. 1 stanowi, że warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta. Pozwany nie udowodnił, iż klauzule indeksacyjne były indywidualnie negocjowane. Ewidentnie zostały sporządzone przez bank w postaci wzoru umowy i tabeli, zaś powodowie w żaden sposób nie mieli wpływu na ich treść. Zgodnie z zeznaniami powodów ich rola ograniczała się jedynie do akceptacji narzuconych warunków umowy i uzgodnieniu okresu kredytowania oraz wysokości kredytu. Ciężar wykazania faktu indywidualnego uzgodnienia postanowień umowy spoczywał na stronie pozwanej, stosownie do art. 385¹§1 i 4 kc. Art. 3 ust.2 dyrektywy 93/13/EWG stanowi, iż warunki umowy zawsze zostaną uznane za niewynegocjowane indywidualnie, jeżeli zostały sporządzone wcześniej i konsument nie miał w związku z tym wpływu na ich treść, zwłaszcza jeżeli zostały przedstawione konsumentowi w formie uprzednio sformułowanej umowy standardowej.

Zgodnie z art. 385¹ kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeśli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, przy czym nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

W ocenie Sądu, postanowienia zawarte w §10 ust. 4 umowy kredytu nr (...) stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ kc. Powyższy przepis stanowi: Raty kapitałowo – odsetkowe spłacane są w złotych po uprzednim ich przeliczeniu według kursu sprzedaży (...) z tabeli kursowej (...) Banku S.A., obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14.50.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 grudnia 2010 roku sygn. XVII AmC 1531/09 w sprawie przeciwko (...) Bank S.A. w W. (obecnie (...) S.A. w W.), przesądzony został abuzywny charakter tożsamego postanowienia, gdyż postanowienie to wpisane zostało pod pozycją 5743 do rejestru klauzul niedozwolonych prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Zgodnie z art. 479⁴³ kpc w zw. z art. 9 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw, wyrok wydany w sprawie XVII AmC 1531/09 ma skutek wobec osób trzecich. Już sam fakt wpisania analogicznej klauzuli do rejestru klauzul niedozwolonych przesądza o przyjęciu abuzywności tego zapisu, albowiem pozwany nie wykazał, iż treść postanowienia z §10 ust.4 umowy była indywidualnie uzgodniona z powodami.

Nie mniej jednak niezależnie od powyższego, Sąd zobligowany był ustalić czy zarzuty powodów co do abuzywności §10 ust. 4 umowy kredytu nr (...) dotyczą postanowień określających główne świadczenia stron. Art. 69 ust.1 ustawy Prawo bankowe, stanowi, iż przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Przy umowie kredytu indeksowanego do waluty obcej klauzula indeksacyjna określająca kurs wymiany (...) dotyczy głównego zobowiązania kredytobiorcy, gdyż służy ona do ustalenia wysokości zobowiązania kredytobiorcy w walucie obcej i do ustalenia wysokości poszczególnych rat kredytu spłacanych w złotych polskich. Tym samym – decyduje ona o wysokości podstawowego świadczenia kredytobiorcy i wysokości tzw. spreadu walutowego, stanowiącego element wynagrodzenia banku za udzielony kredyt.

Następnie należało ustalić, czy wskazane postanowienie umowne określające główne świadczenie stron zostało sformułowane jednoznacznie. Zdaniem Sądu, zapis zamieszczony w §10 ust. 4 łącznie z §10 ust.1 i 2 umowy nie został sformułowany w sposób jednoznaczny. Zobowiązuje on kredytobiorcę do spłaty kapitału wraz z odsetkami miesięcznie w ratach kapitałowo – odsetkowych zgodnie z harmonogramem spłat sporządzanym w (...). Jednocześnie umowa stanowi, że raty te winny być spłacane w złotych po uprzednim ich przeliczeniu według kursu sprzedaży (...) z tabeli kursowej (...) Banku S.A. obowiązującego w dniu spłaty o godzinie 14.50. Umowa stron nie precyzowała przy tym metod i terminów ustalania kursu wymiany (...), mającego służyć do obliczenia wysokości rat spłaty kredytu, a tym samym - bieżącego salda zadłużenia powodów. Nie precyzował tego także „Regulamin udzielania kredytu hipotecznego dla osób fizycznych M.". Nie wyjaśniono powodom w przejrzysty sposób mechanizmu ustalania kursu waluty przez bank, jak też nie poinformowano ich dostatecznie o możliwości wystąpienia w zasadzie nieograniczonego ryzyka związanego z kredytem indeksowanym i kosztach kredytu jakie mogą wystąpić z uwagi na wahania kursu (...). Ponadto zapisy o kursie sprzedaży i kursie kupna, były niezrozumiałe dla przeciętnego potencjalnego kredytobiorcy, szczególnie, że zgodnie z zeznaniami powoda nie zostało im to wytłumaczone, gdyż nawet domniemywał, iż przelicznikiem będzie średni kurs NBP. Konsument nie miał zatem możliwości podjęcia świadomej decyzji odnośnie tego, czy godzi się na ryzyko walutowe, ustalanie przez bank samodzielnie kursu waluty obcej, jak też na zastosowanie przez bank „spreadu walutowego”. Przez wyrażenie klauzul waloryzacyjnych umowy kredytowej prostym i zrozumiałym językiem należy rozumieć takie ich sformułowanie, by kredytobiorcy zapewnić informacje wystarczające do podjęcia przez niego świadomej i rozważnej decyzji. Pozwany nie przedstawił dowodów, iż powodom zostały wyjaśnione czynniki kształtujące kurs (...) w okresie zawierania umowy, czynniki mogących mieć wpływ na kurs (...) w okresie wykonywania umowy, w tym prognoz co do zmian kursu (...) w perspektywie kilkudziesięcioletniej.

Postanowienie umowne jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, jeżeli kontrahent konsumenta, traktujący go w sposób sprawiedliwy, słuszny i uwzględniający jego prawnie uzasadnione roszczenia, nie mógłby racjonalnie spodziewać

się, że konsument przyjąłby dane postanowienie w drodze negocjacji indywidualnych. Z kolei, rażąco naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków wynikających z umowy na jego niekorzyść, skutkującą niekorzystnym ukształtowaniem jego sytuacji ekonomicznej i jego nierzetelnym traktowaniem. Zdaniem Sądu postanowienia zamieszczone w §10 ust.4 umowy kształtują prawa i obowiązki powodów jako kredytobiorców w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy. Sprowadzają się one bowiem do przyznania bankowi uprawnienia do jednostronnego ustalania kursów walut stosowanych przy określaniu wysokości poszczególnych rat kredytu, tym samym – salda zadłużenia powodów. Umowa zawiera jedynie odesłanie do tabel kursów obowiązujących w pozwanym banku danego dnia o danej godzinie, nie precyzując tego jak kursy te mają być ustalane ani nie nakazując odwołania się przy tym do obiektywnych, konkretnych i sprawdzalnych kryteriów, co rażąco narusza równowagę stron umowy kredytu. Oceny zgodności postanowień umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy (art. 385² kc), zatem bez znaczenia pozostają twierdzenia, iż bank nie stosował dowolnego kursu walut.

Zgodnie z art. 385¹§2 kpc jeżeli postanowienie umowy są nieważne to nie wiążą one konsumenta, a strony są związane umową w pozostałym zakresie, o ile umowa może obowiązywać bez abuzywnych postanowień. Z kolei art. 6 ust.1 dyrektywy 93/13, stanowi iż nieuczciwe postanowienia w umowie zawartej przez przedsiębiorcę z konsumentem nie są wiążące dla konsumentów, na warunkach określonych w prawie krajowym państw członkowskich, oraz że umowa pozostaje wiążąca dla stron na tych samych warunkach, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych postanowień. W ocenie Sądu, niedopuszczalna jest eliminacja mechanizmu indeksacji i jednoczesna zmiana pozostałej części umowy poprzez wprowadzenie średniego kursu NBP do dokonania przeliczania, gdyż prowadziłoby to zmiany charakteru umowy, bowiem istnienie ryzyka kursowego uzasadniało zastosowanie LIBOR. Sąd nie ma możliwości zmiany treści umowy (bez zgody stron), lecz jedynie może usunąć z niej klauzule niedozwolone. Dlatego też, Sąd nie może do niej dodać postanowień o średnim kursie NBP franka szwajcarskiego. Eliminacja indeksacji uniemożliwia wykonanie umowy, z uwagi na brak mechanizmu ustalenia wysokości zobowiązania kredytobiorcy. Powodowie nie wyrażali zgody na utrzymanie klauzul abuzywnych, zatem Sąd na podstawie art. 189 kpc, art. 58§1 kc i art. 385¹ kc, stwierdził, iż umowa kredytu z dnia 27 czerwca 2008 roku zawierająca §10 ust.4 jest sprzeczna z prawem, a przez to nieważna.

Powodowie mają interes prawny, w rozumieniu art. 189 kpc, w domaganiu się ustalenia nieważności spornej umowy, gdyż ich zobowiązanie zabezpieczone jest hipoteką i przelewem praw z umów ubezpieczenia, a umowa zwarta jest na okres do 2028 r. Powództwo o zasądzenie tytułem bezpodstawnego wzbogacenia nie rozstrzyga definitywnie sporu stron a tym samym wątpliwości co do obowiązywania samej umowy.

Zarzuty pozwanego okazały się bezzasadne, w szczególności zarzut przedawnienia roszczeń. Wskazać należy, że w sprawie znajdzie zastosowanie ogólny termin przedawnienia wskazany w art. 118 k.c., czyli okres 10 lat. Roszczenie powodów istnieje od daty zawarcia umowy, jednak stało się wymagalne dopiero na skutek podjęcia decyzji przez powodów jako przez konsumentów o tym, że decydują się na nieważność umowy kredytu. Powodowie zakomunikowali chęć unieważnienia umowy kredytu w piśmie procesowym z dnia 27 maja 2020r. Termin przedawnienia zatem nie upłynął. Zarzut przedawnienia roszczeń byłby także sprzeczny z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.). Pozwany sformułował umowę zawierającą klauzule niedozwolone, działając na szkodę konsumenta i wykorzystując jego niewiedzę. Brak zwrotu świadczeń konsumentom w takiej sytuacji byłby oczywiście niesłuszny i krzywdzący. Przez wiele lat strony nie były przy tym świadome nieważności umowy i umowa była wykonywana. W sprawie nie znajdzie zastosowania regulacja z art. 411 k.c

Zasadnym było żądanie zasądzenia na rzecz powodów kwoty 27 687,09 zł i kwoty 2,53 CHF tytułem zwrotu nienależnie uiszczonych przez powodów rat kapitałowo – odsetkowych i prowizji oraz składek na ubezpieczenia stanowiące zabezpieczenia spłaty kredytu. Wobec nieważności umowy kredytu charakter świadczenia nienależnego miały także pobierane przez pozwanego bank z rachunku bankowego powodów składki z tytułu umów ubezpieczenia, stanowiących zabezpieczenie wykonania zobowiązania z umowy kredytu, gdyż umowy ubezpieczenia były ściśle powiązane z umową kredytu, stanowiąc warunek uruchomienia tegoż kredytu. Nieważność umowy kredytu nakazuje rozliczenie stron na

podstawie art. 410§1 kc w zw. z art. 405 kc. Powodowie dochodzili różnicy między kwotą wypłaconą z tytułu kredytu (121 680,01 zł) a wpłatami własnymi (149 367,10 zł i 2, 52 CHF). Wysokość żądania udokumentowali zaświadczeniem wystawionym przez pozwanego z dnia 21 kwietnia 2020r., które nie było kwestionowane. Kwoty 27 687,09 zł i 2,53 CHF zostały zasądzone na rzecz powodów łącznie jako małżonków, z uwagi na brak ustawowej i umownej podstawy solidarności powodów jako wierzycieli (art. 369 kc). O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sad orzekła na podstawie art. 484§1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc. Pozwany pozostawał w opóźnieniu po upływie terminu 7 dni od dnia następnego po doręczeniu mu wezwania z dnia 27 maja 2020r. Doręczenie to nastąpiło w dniu roku 2 czerwca 2020 r.

O kosztach procesu orzeczono postawie art. 98§1 i 3 kpc obciążając nimi w całości pozwanego. Koszty procesu obejmują: opłatę od pozwu 1000 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa 17 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie – 5400 zł.